

Mutlu Şarkıları Asla Sevmedik

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Temmuz 2017

Düşleri kurutmali,
Islak lal olanları saklamalı da
Bir nidadan sızan heceleri yerleştirmeli sonra
Koruk düşler hizasına.
Tutulan çeperinde yüreğin,
Namert bir inkâr adına yığidin terennümüne
Solgun bir güfte tadında
Ve uzun uğraşlar sonucunda
İz bırakan tınısında sevdanın mağlup bir düşman edasında
Hele ki geçit vermeyen hangi siperse
Yine konuşlu görünmeze,
Kaypak bir de sureti varsa

Ölü kuşların istilasında şiir ve ölümlerin şurasında nice yanılısama.

Dervişlerin cumhuriyet bellediği şiirlerden arakladığım hüzne teğet geçen o basireti bağlanmış cümle sağanağı.

Çelimsiz her biri aslında mecalsiz bir dokunuşla savurmak istiyorum öncesizliğimi ve tokalaştığım her yarın mağduriyetini an'a devrediyorum bir anı hükmünde.

Koyu teni iblisin aslında şeytani parıltılarına tanık olduğum hangi çift göz ise öyle ya: insanları ya soluklarından tanırırsın ya da leş zihniyetlerine hükmeden gözlerinden.

Bir günü devirmekse varlığın hikmeti, Eyvallah.

Bir sureyi giyinmekse günün sair vakti, en güzeli yine bürünülen sessizliğin ifşası hele ki Hakkın nezdinde varlığıma asla tamah etmediğimin de birincil göstergesi.

Diplomalarımı kaybettim taşınma telaşında ve aşklarımı nasıl da savurdum evren boşluğuna hele ki kiraya çıkan sancılarımı mademki rehin bıraktım bu da bir savunma mekanizması belli ki; h/içliğimi teyit ettiğim.

Devrandan hayale uzanan aslında hayallerin izdihamında bir katre de olsa mutluluğu buyur etme

isteğim. Çok mu zor?

Gidişatın getiri-götürü çizelgesinde pek de kolay gözükmediği aşikâr bu yüzden anlık mutluluklarla çıkmalı yola.

Bir serpinti aslında mutlak kaygıları algı düzeyinde en aza indirmek sonra da kayıtsız bir tonlama ile birikenlerin istilasında hakkaniyetten çıkıp da yola lal bildiğimiz bir giysiye bürünmek biraz kıvransa da benlik.

Derinlerin dil-i zarı, serkeş gönül, tufanlardan çaldığım aklımın giriftlerinde biriken o içli hezeyan.

Yürekler torbaya girdi madem geceleri de yoralım, gündüzün mevkisine nakşeden hangi defolu yalnız küme ise yalanların satılmadığı bir dünya özlemiyle aşkı şiar bildiğimiz yanlı gece?

Bizler ki; kelamın derininde üreyen acıları saklıyoruz şiir bedenlerimizde ve bizler ki, serzenişin rotasında bir tahakkuktur ki sür-git güncelliyoruz aklın balyalarını hele ki Çingene kadınlardan dökülen çiçek tohumlarını derleyip topladığımız gönül tarhında.

Acılar mı soyut bizler mi fazla kavruğuz?

Günle gecenin zıtlaştığı tüm iklimlerde yol almayı mademki meziyet bellemişiz...

Günah tohumu hangi satılmışlıktır da pervazında dokunaklı bir naaş bekletiliyor ölümün tezgâhında anlık bir mağlubiyet kadar da olası?

El yordamı sevmeyi bilen kim ise.

Mağdur hangi kümelenme ise mensur bir düşte verilen kayıpları sarı benizli hükümlerle eşleştiren.

Doğurgan gece, doğurgan dize ve doğmamış nice şiir üstelik şairin güncesinde bilfil esefle kınarken kırık kalemini. Belli ki yürekle eşleşen bir girizgah, yine şiirin asla başının öne düşmediği.

Bir aşkı niyaz bilip bir de satırlarda ölüp dirilmeyi şiar eylemişken.

Hangi rütbedir vatan aşkına üstüne gelen ve hangi niyazdır yine şiirin tadından yenmez de yanında şaki cinsinden o metafor tufanı?

Sevgilerden nefrete uzanan bir yol değil asla bilakis sevda masallarında, korunaklı dünyalarını yok sayıp, düşmüşken yollara ve şehirlerin gizeminde şiirle yatıp şiirle yıkanan ruhların en şanlı yolculuğu.

Sırların kefene girdiği; meziyetlerin bir rütbe edindiği ve aşkın kabulünde sayısız tesadüf izleği ile çemberine girdiğimiz o devasa boyut.

Hükümranlığında nice duygu belli ki aklın pazarında küfe küfe taşıdığımız kimine göre aşırığımız ama arş-ı alaya çıkmasına asla engel olamadığımız aşkın hükümlerinde sere serpe uzanmışlığımız üstelik şiirleri kefen, şairleri derviş bellediğimiz.

İçimin dingillerinde zaruri bir tebessüm ve saf kan bakışların metazori o çömez yansıması.

Her satırın sol yanında; her dizenin son hecesinde belli ki kayıtsızlığın reçetesi yazmamak adına sırdaş bir sükuneti şiar edinirsem.

Hayatın girizgahında küflü bir anı mahiyetinde yine içimde devinen sayısız ritüel ve farkındalık kazandıkça birer çığ olma yolunda her düşünce ve duygu karnavalı ile şenlik babında zaman yine yazmanın kerameti.

Muhterem ve delişmen fıtratı üstelik uzamında bir kalıp buzdan arda kalan o su birikintisi. İşte topraktan gelip toprağa giden biz fanilerin ardına serptiği o çakıl taşı kadar da belirteci sadece hüzne delalet zaman zaman, ne de olsa mutlu şarkıları asla sevmedik.

Kırık notaların kırgın silüetlerine rast geldikçe hele ki temkinli sırlarımız var iken yine serlere ihanet ettiğimiz.

Gürültücü her biri onca terk edilmişliğin kalıntısında sayısız ipucu yine ölümünü sorguladığımız hangi aşk ise ve mihenk taşı yine sabır yüklü mizaçların tahayyülünde bilinmez bir rotada toplanan.

Evrelerin dalya dediği kara kuru satırlar ve örmekle mükellef hangi şiirin hangi uzantısı ise yine şairin peşrevinde kocaman bir yanığı ise korunaklı satırlar.

Yağmalandıkça dünya ve çığlıklar boğuklaştıkça, her şiir her çocuğa mezar; her yeni gün bir evvelki gecenin inkârı ve her kuytu, aymazlığın dik alası.

Ela şiirlerden edalı ahkâmlar ürüyor.

Sanrıların sancılarla ahbaplığı ve kayıtsız gözyaşları üstelik ağlamaklı bakışlarda ölümün teğet geçtiği hülyalı şuurlardan damlayan sözcüksüz yaşamlar.

Dilin bazen yetersiz olduğu ama asla korunaklı satırları yağmalama isteğinin de sonlanmadığı.